

15 — SRCE VATRE

Tog dana do hrama spustićeš se. Pomolićeš se osluškujući la-gano zujanje i pod obogaljenim stopalima podrhtavanje tla osetićeš.

Bacićeš pogled na Srce Vatre, čudesni predmet što vekovima pri-
rodi prkosi. Mehanizam jedinstveni što ga uoči haosa ruka drevnog
majstora napravi.

Srce Vatre — jedno jedino.

Vrh nedostajućeg prsta zasvrbeće te, a u misli uspomene prohu-
jalih dana će doći. Sećanja na potragu ophrvaće te snažno, a srce će
ti se iz grudi otimati. Ludi snovi mladosti. Videćeš još jednom divljinu
onakvom kakva beše pre no što si je ukrotio. Svet ćeš opet kroz led
ugledati i ponovo će se crno nebo nad tobom nadвити. Začućeš jezivo
hujanje vetra kroz razorene gradove i setićeš se užasa. Zaboravljene
slike snega, vatre i krvi vratićeš. Ubijanje, lutanje i umiranje. Tog trenu-
tka herojstvo i svoje sunarodnike mrzećeš, ali jedno će ti se više od
svega gaditi. Zamrzećeš sebe.

Bejaste satrveni naletima pljačkaša, zimom i glađu. Tiho umiranje
svog naroda nisi više gledati mogao i sedmorica odvažnih prema Atro-
gradu krenuste. Samo ti, odlučnost tvoja i surovost zverska, kroz pu-
staru ledenu provedoš vas.

Ramiza često u snovima vidiš, nije li tako? I dan danas osetiš na
šakama toplotu njegovih creva. Na šakama kojima si risa što ga je raz-
derao zadavio. Adnan ostade da se smrzne u divljini, uplašen i sam, a
ti bez milosti krenu dalje. Medvedu koji ga je zgrabio prekasno si loba-
nju razbio. Smrvljene kosti Adnana nisu više nositi mogle.

Namernici što ih usput pobiste tek su prikaze senovite koje onostran snova navraćaju, ali najgore beše ono što počiniste u Atrogradu. Uđoste polumrtvi i primiše vas kao braću. Čim uskrsnuste, svojim rukama starca što vas izleči zakla. Za taoca sveštenika uze što blagosiljao vas je. Ukradoste im proleće. Oteste im Srce Vatre, pa ga kroz sneg i led ovamo dovukoste.

Srce Vatre — jedno jedino.

Samo dvojica se vratiste. Samo ti ćeš doživeti poslednji dan.

Nijednom misli vam ne potamnehu zbog zla što počiniste. Verovali ste u Srce Vatre koje zemlju toplinom natapalo je i pouzdaste se u večito proleće što vas postojano grejaše. Usevi bogato rađahu i glad zaboraviste. Posvetiste se graditeljstvu. Podigoste čvrste domove i moćne bedeme. Razbojnici i zveri strahovaše od vaše moći.

I godine prolaziše.

Kroz veče pred jutro u kome ćeš mir spoznati provejavaće pahu-lje. Senoviti tepih šuštavog lišća po kome kestenje skupljaš progutaće mrak, a tmina će izjesti zidine što danas stameno stoje. Teškim koricima premerićeš dvorište i nahranićeš pseto, a onda ćeš u kuću ući. Kraj kolevke ženu videćeš i dete joj uz skute. Čućeš gde tiho čedu uspavanku peva. Tek podočnjaci duboko urezani i suze što poput bisera lice joj krase, govoriće da ti nikad nije oprošteno. Znaćeš da su krivi što ti više nisi ti. Tvoja sreća i tvoje prokletstvo. Oni, baš oni, vrelo će svih tvojih slabosti postati.

Iste noći tutanj bubnjeva ravno će pod grudnu kost udarati. Upleten u tamu, potmuo i strašan. Pulsiraće u srži i sa razdirućim strahom će te upoznati.

Pokrete u šumi naziraćeš i osećaje da skriješ pokušaćeš. Uzalud, uzalud. Verovaćeš da još nade ima i mahnito za hrabrošću posezaćeš, ali nećeš dohvatiti.

Ni trenuti vascele noći nećeš.

Zora će svanuti rujna, kao krvlju orošena. Posegnućeš za oružjem, ali drhtava će ruka biti. Naslutićeš ludilo što razara. Zaškripaće drvo i zazvečati čelik.

Okrenućeš se voljenima i nasmešićeš se uplakanim licima. Pomazićeš decu, zagrliti ženu, izaći pred kuću i zaurlaćeš poput zveri. Osvrnućeš se zatim i pogledom upiti to tužno uporište. Svoju sreću i svoje prokletstvo. Tada ćeš prvi put u životu zaplakati.

Stežući držak oružja poći ćeš na bedeme i uradićeš što raditi moraš. Užas ćeš, po prvi put u životu, kroz krvavu zoru nazreti. Videćeš ih gde dolaze kao plima. Slušaćeš vrištanje probodenih, gledaćeš smrt satrvenih, ali neće se zaustaviti. Neće stati. Gaziće preko leševa da uzmu ono što si im oteo, baš kao što si i ti gazio nekada. Plamen što ih žive proždire zaslepiće te, ali oni neće stati. Neće se zaustaviti .

Zbog Srca Vatre, zbog večitog proleća, zbog opstanka.

Ubijaćeš besomučno i po prvi put žalićeš nad mrtvim neprijateljem. Ubijaćeš sve dok ne budeš ubijen i sam.

Nedugo potom više te neće biti. Kao da te nikad nije bilo, kao da nisi ni postojao. Neće te više brinuti krov što prokišnjava, ni bolesna žena. Neće te više buditi kašalj deteta pred zorom, niti ćeš sumnjičavo odmiciati zavesu kada pseto zalaje u ponoć.

Jer, samo dvojica se vratiste i za sobom ostaviste sneg, vatru i krv.

U tome trenu, kroz vatru i smrt, shvatićeš da lažna beše legenda o čaroliji koja niotkud prolećem zemlju napaja. Svih svojih vekova, od samog svog postanja Srce Vatre se hranilo krvlju onih što za njime žuđaše. Krvlju onih koji se na njemu ogrejaše.

Srce Vatre — jedno jedino.

Poslednjeg dana i po tebe će doći

Još jednom ćeš pogled baciti na svoje beživotno telo. Videćeš ljude u čeliku gde prelivaju se preko zidina i poslednji uzdah svog naroda začućeš. Posmatraćeš gde čereče decu, siluju žene i poslednji pogled tvoj sagoreće u vatri što proždire svet koji si znao. Videćeš vatru, sneg i krv, a Srce Vatre otići će sa njima.

Ali ne boj se, neće boleti.

Neće ništa boleti.